

Poesi

Ditt anlete lockar med mig
att vilja röra
vid förbjuden frukt.
Och jag sträcker ut min arm,
mina händer
snuddar och ryggar tillbaka
för det faktum
att du, jag kan aldrig vara
precis så nära
att andas samma luft
och dela en oändlig poesi
av lust.
Du drar med mig
dina starka armar
mot äventyr
och att behöva spjärna emot
med hela kroppen
får hjärtat att
lämna bröstet.
Fallandes på knä
bedrövad
att inte korsa gränsen.
En blick av längtan
du och jag
till världens ände.

Trånande
lekande
förförandesmekande.

Men du och jag
kan aldrig vara
vi,
och det min vän är
äka poesi.